

[Christmas Møller.]

denne Mistillid er bl. a. baseret paa hans Udtalelser om vor Grænse, om Sydslesvig, om Færøerne og om Norden.“

Jeg skal ikke bytte om paa Ministrene, men jeg maa maaske have Lov til at sige, at en saadan Udtalelse hævner sig i Dag. Det var altsaa en personlig Bemærkning.

Det konservative Folkeparti, hele Det konservative Folkeparti... (*Aksel Larsen: Hele?*). Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen plejer at have nok at gøre med at klare for sig selv, saa jeg synes ikke, han skal være saa ivrig. Hele Det konservative Folkeparti staar paa det Standpunkt, at Noten af 19. Oktober er det Standpunkt, ud fra hvilket der kan arbejdes. De 4 Punkter, som denne Note indeholdt: Flygtningene, den administrative Adskillelse, Hjælpeforanstaltninger og Ret til at tale med paa Fredskonferencen, er vi enige i. Dem har Regeringen, ja for saa vidt hele Rigsdagen, tilsluttet sig, som alle Punkter var rejst i Samlingsregeringens Tid.

Naar der nu fra slesvig-holstensk Side er gjort Bemærkninger om den danske Sydslesvig-Politik, rammer de efter min Opfattelse ikke med Rette Noten af 19. Oktober, for jeg synes, at vi, saaledes som Fortiden har været og som Udviklingen er sket, har Ret til at sige: Flygtningespørgsmaalet i Sydslesvig er et andet Problem end Flygtningespørgsmaal andre Steder, fordi der foregaar en kulturel og folkelig Kamp, som bliver en helt anden, naar Flygtningene er der. Derfor har vi Lov til at vise vor Interesse for at faa dette Spørgsmaal løst og løst saaledes, at denne folkelige og kulturelle Kamp, som vi alle anerkender, kan fortsætte.

Med Hensyn til den administrative Adskillelse af Sydslesvig og Holsten, som ogsaa jeg ønsker, og som jeg var den første til som Udenrigsminister at føre frem, vil jeg gerne sige, at ogsaa her har man Lov til paa Grundlag af Fortid at hævde, at det var rimeligt, at alt kunde udvikle sig i Frihed i Sydslesvig, og naar man nu har angrebet Udenrigsministeren for hans Tale i Radioen Lørdag den 16. November, maa jeg sige, at jeg opfatter den ikke saaledes, at Udenrigsministeren vil blande sig i indre tyske Forhold. Jeg opfatter den som et Ønske, som ogsaa vi nærer om, at der paa bestemte Omraader kan sikres en Frihed, som vi ved vi giver det tyske Mindretal i Nordslesvig. Det er aabenbart den Betragtning, at vi naturligvis har Lov til at tale med herom, ligesom Tyskerne talte med os om Spørgsmaalet Mindretallet i Nordslesvig, fordi det, vi ønsker at have sikret — og saadan forstaar jeg den højtærede Udenrigsminister —, er de

Frihedsgoder for Mindretallet, som der gives i ethvert demokratisk Land, og ingen vil med Rette bestride, at der er Grund til at understrege det særlig her, saaledes som Fortiden har været. Naar Udenrigsministeren sluttede sin Radiotale med at sige:

„I Kravet om kulturel og politisk Frihed vil vi støtte dem,“ — det er Mindretallet — „hvis Sind er vendt mod Danmark. Vi vil styrke Tilliden til deres egen Kraft, vi vil hjælpe dem i deres Krav om Frihed til at bruge deres eget danske Sprog, Frihed til at holde fast ved deres Fædres Tro, Frihed til at leve deres Liv paa den Jord, de elsker“,

opfatter jeg det derfor som et Udtryk for, at Udenrigsministeren siger, at det danske Mindretal i Sydslesvig skal have Ret til at leve sit Liv og føre sin Kamp inden for det tyske Riges Grænser.

Noten af 19. Oktober er vi jo langt fra at faa opfyldt. Man kan i Virkeligheden, naar man tænker tilbage til Samlingsregeringen, sige, at vi ikke er naaet meget videre paa visse Omraader; Englænderne har i meget vist sig mere forstaaende, som Tiden gik, men saa forfærdelig meget videre paa vigtige Omraader er vi ikke naaet. Noten af 19. Oktober danner og skal for alle dem, der ønsker Samling om Spørgsmaalet, danne Grundlaget, paa hvilket der skal arbejdes, og jeg kan her som vor Opfattelse sige — der kan være divergerende personlige Opfattelser; det er klart, at jeg i hvert Fald maa anerkende en saadan Betragtning —, at det, som vi mener er meget nødvendigt i den nuværende Situation, er at holde sig alene til dette; det vil skade i Stedet for at gavne, hvis man ikke holder sig alene til dette, men gaar videre. Dermed er ikke sagt, at der ikke kan være andre Anskuelser. Det saa man ogsaa i vort Parti, hvor man ønskede at gaa videre, men i et vigtigt udenrigspolitisk Spørgsmaal, i det vigtigste nationale Spørgsmaal, der er, gælder det om at samle og koncentrere sig om den Opgave, der foreligger, og derfor siger jeg, at vi holder os til Noten af 19. Oktober.

Jeg skal ikke i Dag tage Stilling til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Dagsorden. Jeg tror, jeg hellere vil vente og se, om der ikke skulde komme noget, som passer mit Parti bedre, og den højtærede Formand har jo i øvrigt ogsaa sagt, at om Dagsordener kommer man til at udtale sig senere. Vi vil derfor afvente Dagen i Morgen og de to Taler, jeg nævnte. Hvor megen Spænding man mener, der er i Situationen, overlader jeg til andre at afgøre.

Jeg er ikke helt sikker paa, at der ikke